

Udskriftsdato: 2. januar 2026

AFG nr 10017 af 25/09/2018 (Gældende)

Deleleasing - beskatning af fri bil

Ministerium: Skatteministeriet

Journalnummer: 18-0808721

Deleleasing - beskatning af fri bil

Skatterådet kan ikke bekræfte, at spørgers deleleasingordning opfylder betingelserne for deleleasing, da der ikke sker en løbende regulering af førstegangsydelsen.

Skatterådet kan heller ikke bekræfte, at den ansatte alene skal beskattes, såfremt den ansattes betalinger akkumuleret pr. udgangen af den løbende måned i henhold til leasingkontrakten, er mindre end de betalinger, den ansatte ud fra en beregningsteknisk opgørelse skulle have erlagt set i forhold til det faktiske kørselsforbrug af leasingbilen.

Hvis der ikke sker en løbende regulering af samtlige udgifter vedrørende leasingbilen, inkl. førstegangsydelsen, er det uden betydning for, om betingelserne efter praksis for deleleasing er opfyldt, om det er arbejdsgiveren eller den ansatte, der har betalt for meget i forhold til den reelle kørselsfordeling.

Hvis betingelserne ikke er opfyldt, skal beskatningen af fri bil ske efter særbestemmelsen i ligningslovens § 16, stk. 4.

Skatterådsmøde 25. september 2018 - SKM2018. 594. SR

Spørgsmål

1. Kan det bekræftes, at ansatte, der deltager i den beskrevne deleleasingordning, alene skal beskattes af eventuelt sparet privatforbrug efter ligningslovens § 16, stk. 1, og ikke efter ligningslovens § 16, stk. 4?
2. Hvis der svares ja til spørgsmål 1, kan det så tillige bekræftes, at den ansattes sparede privatforbrug skal opgøres i overensstemmelse med den beskrevne fremgangsmåde?
3. Hvis der svares nej til spørgsmål 1, kan det så bekræftes, at der alene skal ske fri bil beskatning af den ansatte efter ligningslovens § 16, stk. 4, såfremt den ansattes erlagte betaling akkumuleret pr. udgangen af den løbende måned i henhold til leasingkontrakten, er mindre end de betalinger, den ansatte ud fra en beregningsteknisk opgørelse skulle have erlagt på samme tidspunkt, set i forhold til det faktiske kørselsforbrug af leasingbilen?
4. Hvis der svares nej til spørgsmål 1, kan det så bekræftes, at såfremt der for en enkelt leasingmåned konstateres, at den af den ansatte erlagte betaling akkumuleret pr. udgangen af denne måned er for lille – henset til den faktiske private anvendelse af bilen – kan foretages en beløbsmæssig regulering som beskrevet med den konsekvens, at der ikke indtræder fri bil beskatning?

Svar

1. Nej
2. Bortfalder, jf. besvarelsen til spørgsmål 1
3. Nej
4. Ja

Beskrivelse af de faktiske forhold

Spørger er et leasingselskab, der beskæftiger sig med både privat- og erhvervsleasing.

Der bliver indgået to uafhængige leasingaftaler; en mellem leasingselskabet og arbejdsgiver, der dækker den erhvervsmæssige kørsel og en mellem leasingselskabet og den ansatte, der dækker den private kørsel.

Leasingaftalerne er selvstændige aftaler. Ingen af leasingtagerne påtager sig gensidige forpligtelser overfor hinanden. Samtlige betalinger sker derfor til leasinggiver, ligesom hver af parterne alene hæfter for egne forpligtelser overfor leasingelskabet i henhold til egen leasingaftale.

Leasingelskabet registreres som ejer af køretøjet. De to leasingtagere registreres som brugere af køretøjet.

Det er ifølge leasingaftalerne pålagt leasingtagerne at føre regnskab over henholdsvis erhvervsmæssig og privat kørsel, der skal indberettes til leasingelskabet hver måned. Registreringen sker via GPS tracker. Indberetning af det faktiske kørselsforbrug til leasingelskabet sker digitalt.

Samtlige udgifter vedrørende leasingbilen, herunder udgifter til finansiering, forsikring, vedligeholdelse og service, vejhjælp, brændstof samt andre ekstraordinære ydelser som f.eks. selvrisko og skader, opkræves hos leasingelskabet med henblik på efterfølgende fordeling mellem leasingtagerne via de ordinære og ekstraordinære leasingydelser.

Leasingtagers betalinger til leasinggiver kan opdeles i dels ordinære leasingydelser samt en ekstraordinær førstegangsydelse.

Førstegangsydelsen, der erlægges i forbindelse med kontraktens opstart, dækker depositum, kontraktsoptættelse for perioden, hjemtagelsesomkostninger samt ekstraordinær førstegangsydelse.

– Ved opstart af leasingforholdet kendes det faktiske kørselsmønster ikke. Parterne estimerer derfor det forventede kørselsforbrug til brug for fordeling af førstegangsbetalingen og første ordinære leasingydelse mellem henholdsvis erhvervsmæssig og privat kørsel. En estimering, der er helt på linje med rene private leasingaftaler i øvrigt, hvor forbruget ligeledes estimeres og ved overskridelser reguleres ved kontraktens udløb.

Allerede efter første måned foretages der en regulering af den ordinære ydelse i henhold til det faktiske akkumulerede kørselsforbrug. Fordelingen sker proportionalt mellem leasingtagerne i henhold til de faktiske kørte kilometer fordelt på henholdsvis privat og erhvervsmæssig kørsel.

Endelig vil der i forbindelse med leasingforholdets ophør, såvel ordinært som førtidigt ophør, blive foretaget en regulering af leasingtagernes betalinger. Formålet hermed er at sikre, at begge leasingtagere ved leasingforholdets ophør samlet har betalt en forholdsmæssig andel af det samlede akkumulerede kørselsforbrug fordelt på henholdsvis erhvervsmæssig og privat kørsel.

Spørgers opfattelse og begrundelse

Jus

Skatterådets praksis

Ligningsrådet og efterfølgende Skatterådet har i en række sager taget stilling til den skattemæssige behandling af deleleasingordningen (også kaldet splitleasing).

Lignings- og Skatterådet har i den forbindelse slået fast, at deleleasing ordninger under visse betingelser ikke er omfattet af ligningslovens § 16, stk. 4, om beskatning af fri bil.

De betingelser, der i praksis er opstillet for anvendelse af en deleleasingordning uden fri bil beskatning, er ved indgåelse af skriftlige separate aftaler mellem leasingelskab og henholdsvis den ansatte og arbejdsgiver, at de samlede ydelser til bilens drift fordeles proportionalt mellem parterne på grundlag af de faktiske kørte kilometer fordelt på henholdsvis privat og erhvervsmæssig kørsel, at parternes betalinger

sker direkte til leasingselskabet, *at* parterne alene hæfter for egne forpligtelser overfor leasingselskabet, samt endelig *at* der løbende føres regnskab over den faktiske brug af bilen.

Det er ifølge Skatterådets praksis videre en betingelse for at undgå fri bil beskatning af den ansatte i et deleasingarrangement, at såvel de ordinære leasingydelser som eventuelle ekstraordinære leasingydelser, herunder førstegangsydelser, hver måned reguleres i forhold til den faktiske akkumulerede kørsel, jf. SKM2017. 729. SR.

Formålet hermed er ifølge Skatterådet at sikre, at betalingerne til enhver tid afspejler fordelingen mellem det faktiske antal kørte kilometer, hvorfor fordelingen skal ske på baggrund af den akkumulerede foretagne betaling i leasingperioden og det akkumulerede antal kørte kilometer.

Det er Spørgers opfattelse, at Skatterådets praksis som beskrevet i SKM2017. 729. SR er forkert, jf. nærmere herom nedenfor.

Ligningslovens § 16, stk. 4

Stillet til rådighed af arbejdsgiver (spørgsmål 1 og 2)

Ligningslovens § 16, stk. 4, der omhandler beskatning af personalegoder i form af fri bil, har til formål at beskatte ansattes rådighed over fri bil, der stilles til rådighed af arbejdsgiver.

– Beskatningen sker med et fast beløb, der alene afhænger af bilens pris, og hvornår bilen er anskaffet.

Hvor en firmabil kun er til rådighed en del af året, nedsættes den skattepligtige værdi svarende til det antal hele måneder, hvori bilen ikke har været til rådighed.

Bestemmelsen i ligningslovens § 16, stk. 4, blev indsat ved lov nr. 483 af 30. juni 1993, der blandt andet medførte en objektivering af værdiansættelsen af visse personalegoder, herunder fri bil, sommerbolig og lystbåd direkte i loven.

Formålet med beskatningen af personalegoder er at sikre beskatning af de økonomiske fordele, en lønmodtager opnår som led i sit ansættelsesforhold – uanset fremtrædelsesform.

Der skal ifølge ligningslovens § 16, stk. 4, være tale om et gode – her en bil: ”*der er stillet til rådighed for den skattepligtiges private benyttelse af en arbejdsgiver...*”

En arbejdsgiver stiller en bil til rådighed for den ansatte, når arbejdsgiver betaler for bilen, jf. bemærkninger til den konkrete bestemmelse i forbindelse med dens indførelse i 1993, hvoraf fremgår:

”Efter stk. 4 ansættes den årlige værdi af bil til rådighed til 25 pct. af anskaffelsessummen inkl. moms og levering.

Værdiansættelsen, der ikke kan fraviges, er foretaget på grundlag af den forudsætning, at arbejdsgiveren afholder samtlige udgifter vedrørende bilen.”

De grundlæggende betingelser for beskatning af fri bil er derfor, at arbejdsgiver betaler for bilen, og at denne anvendes til private formål af den ansatte.

Heraf følger, at der naturligvis ikke skal ske beskatning af en bil, som den ansatte selv betaler, enten ved køb eller i forbindelse med leasing. Leasingtager har i denne situation allerede betalt for sin egen private benyttelse med beskattede kroner. Ethvert andet resultat vil ganske enkelt føre til dobbeltbeskatning.

På tilsvarende vis vil den ansattes erhvervsmæssige kørsel for firmaet naturligvis ikke skulle beskattes.

Det forhold, at bilen anvendes blandet til både privat og erhvervsmæssig kørsel, er derfor ikke i sig selv tilstrækkelig til, at der kan gennemføres beskatning af fri bil forudsat, at den faktiske brug og fordelingen heraf dokumenteres. En sådan beskatning kræver, at arbejdsgiver betaler – ikke blot for den erhvervsmæssige anvendelse – men tillige for den ansattes private benyttelse af bilen. I det omfang den ansatte fuldt ud betaler for sin egen private benyttelse af bilen, f.eks. i forbindelse med en deleleasingaftale, er der ganske enkelt ikke noget grundlag for beskatning.

Afgørende er derfor ikke, at leasingtagernes betaling til enhver tid afspejler fordelingen mellem det faktiske antal kørte kilometer. Afgørende er derimod at sikre, at arbejdsgiver på intet tidspunkt betaler en andel af det private kørselsforbrug.

Det anførte kan illustreres med følgende eksempel:

Kørselsforbruget i henhold til en deleleasingaftale estimeres i forholdet 50:50 mellem henholdsvis erhvervsmæssig og privat kørsel.

Førstegangsbetalingen og første ordinære leasingydelse fordeles i henhold til det estimerede kørselsforbrug. De efterfølgende betalinger af ordinære leasingydelser fordeles forholdsmæssig mellem leasingtagernes i henhold til det faktiske kørselsforbrug.

Leasingtagerne indberetter løbende den faktiske kørsel i overensstemmelse med kontrakten. Indrapporteringerne viser, at leasingtagers samlede private benyttelse på intet tidspunkt overstiger 50% af den samlede kørsel kumulativt, hvorfor arbejdsgiver på intet tidspunkt betaler for arbejdstagers private benyttelse af bilen. Der er derfor i denne situation ikke hjemmel til at beskatte den ansattes brug af bilen, idet der ikke tale om et personalegode stillet til rådighed af arbejdsgiver, jf. bestemmelsens ordlyd.

Skatterådet har som ovenfor anført stillet krav om månedlige reguleringer af ikke blot de løbende ordinære leasingydelser, men tillige den erlagte førstegangsbetaling for at undgå fri bil beskatning efter ligningslovens § 16, stk. 4.

En manglende månedlig regulering af førstegangsbetalingen kan imidlertid ikke i sig selv føre til fri bil beskatning, i det omfang arbejdsgiver – trods manglende løbende reguleringer – rent faktisk udelukkende betaler for den erhvervsmæssige anvendelse af bilen.

Alene i den situation, hvor den ansattes private kørsel akkumuleret overstiger den estimerede andel - i dette tilfælde 50% - af den samlede kørsel i bilen, vil arbejdsgiver ende med at betale for en andel af arbejdstagers private brug af bilen.

Der kan ganske enkelt ikke indtræde beskatning i det omfang, den ansatte løbende betaler for meget set i forhold til eget private kørsel. Beskatning kan tidligst indtræde på det tidspunkt, hvor den ansatte eventuelt har betalt for lidt.

Beskatningen skal i denne situation imidlertid ikke ske i henhold til Ligningslovens § 16, stk. 4, da godet - grundet den ansattes egen betaling - ikke er stillet til rådighed (betalt) af arbejdsgiver, jf. herved bestemmelsens forarbejder som citeret ovenfor, der forudsætter ”at arbejdsgiver afholder samtlige udgifter vedrørende bilen”.

En eventuel økonomisk fordel den ansatte måtte opnå i denne situation, vil som følge af den ansattes egenbetaling for bilen til leasinggiver alene kunne give anledning til en beskatning af et eventuelt sparet privatforbrug efter Ligningslovens § 16, stk. 1.

Det er Spørgers opfattelse, at der ikke foreligger noget sparet privatforbrug. Baggrunden herfor er, at arbejdsgivers for meget erlagte betalinger skal reguleres tilbage, senest ved leasingforholdets ophør. Herved

adskiller deleasingforholdet sig ikke fra almindelig operationel leasing, hvor der ligeledes foretages en slutregulering mellem leasinggiver og leasingtager i op- og eventuelt nedadgående retning set i forhold til det estimerede kørselsforbrug.

De erlagte betalinger er derfor alene udtryk for en likviditetsforskydning over leasingperioden. Likviditetsforskydningen sker ikke mellem arbejdsgiver og den ansatte, men derimod mellem leasinggiver og den ansatte.

Finder Skattestyrelsen desuagtet, at denne likviditetsforskydning mellem leasinggiver og den ansatte er udtryk for et sparet privatforbrug ydet mellem arbejdsgiver og den ansatte, er det Spørgers opfattelse, at der alene er tale om et indirekte lån fra arbejdsgiver til den ansatte via Spørger, der ligeledes skattemæssigt skal kvalificeres som et lån med den konsekvens, at arbejdstagers fordel fikses til en eventuel manglende rentebetaling i de antal dage, arbejdsgiver har betalt for meget.

Forholdet adskiller sig ikke fra den situation, hvor arbejdsgiver låner den ansatte et beløb til køb af en bil med tilbagebetalingspligt. Den ansatte vil heller ikke i denne situation blive beskattet af fri bil, men derimod alene af en eventuel rentebesparelse.

Finder Skattestyrelsen mod forventning, at der som følge af manglende månedlige reguleringer foreligger et sparet privatforbrug, der ikke kan fikses til en manglende rentebetaling, er det Spørgers opfattelse, at den ansattes besparelse til beskatning skal opgøres som differencen mellem den ansattes faktiske betalinger i det pågældende indkomstår, og de betalinger, inklusiv førstegangsydelse, den ansatte skulle have erlagt baseret på en akkumuleret fordeling af kørsel mellem henholdsvis privat og erhverv i det pågældende år.

Har den ansatte ved årets udgang dækket sin forholdsmæssige andel af hele den private benyttelse af bilen med sine betalinger, foreligger der intet sparet privatforbrug, der kan gøres til genstand for beskatning.

Viser det sig omvendt, at den ansatte ved årets udgang ikke har betalt sin forholdsmæssige andel af det samlede private kørselsforbrug i det pågældende indkomstår, skal den ansatte leasingtager beskattes af et eventuelt sparet privatforbrug.

Enhver anden opgørelse vil føre til dobbeltbeskatning af den ansatte i overensstemmelse med det ovenfor anførte.

Risiko for misbrug

Det er Spørgers opfattelse, at misbrugsbetragtninger ikke kan føre til krav om månedlige reguleringer af førstegangsbetalingen.

En eventuel omfordeling mellem ordinære og ekstraordinære ydelser, f.eks. i forbindelse med krav om betaling af større afskrivninger up front ud fra en kommerciel overvejelse, ændrer naturligvis ikke herved, idet denne betaling netop fordeles mellem leasingtagerne ud fra det estimerede kørselsforbrug. Den større førstegangsbetaling med deraf følgende mindre ordinære ydelser ændrer ikke derved, at arbejdsgiver på intet tidspunkt betaler for den ansattes brug, når blot den private kørsel holder sig inden for det estimerede – og dermed betalte – kørselsforbrug.

Heller ikke Skattestyrelsens kontrollensyn kan danne grundlag for en fri bil beskatning som følge af manglende månedlige reguleringer af førstegangsbetalingen. Baggrunden herfor er, at Skattestyrelsen til enhver tid kan foretage en kontrol af det indberettede kørselsforbrug for derved at konstatere eventuelle udsving i det akkumulerede kørselsmønster mellem leasingtagerne.

Endelig er reglerne om forholdsmæssig leasing ganske enkelt til hinder for, at parterne flytter hele leasingomkostningen over på arbejdsgiver, f.eks. derved at den erhvervsmæssige kørsel estimeres til et urealistisk højt beløb, samtidig med at størstedelen af afskrivningerne på bilen erlægges i forbindelse med førstegangsbetalingen.

Baggrunden herfor er, at leasingtagernes egenfinansiering, herunder førstegangsydelser i form af depositum, afskrivninger, gebyrer m.v., ikke må overstige 30 % af leasinggivers samlede investering i køretøjet, jf. leasingbekendtgørelsens § 14 (BEK nr. 699 af 08/06/2016 om SKATs behandling af ansøgninger om tilladelse til betaling af forholdsmæssig registreringsafgift for leasingkøretøjer og SKATs behandling af ansøgninger om tilladelse til angivelse af forholdsmæssig registreringsafgift for leasingkøretøjer efter registreringsafgiftslovens § 14).

Maksgrænsen for leasingtagernes egenfinansiering sammenholdt med det faktum, at der løbende foretages reguleringer af de ordinære leasingydelser, samt den endelige slutregulering, der foretages mellem parterne, betyder, at der ikke er risiko for misbrug af denne karakter.

Når Skattestyrelsen stiller krav om månedlig regulering af den ekstraordinære førstegangsydelse, sker der udelukkende en likviditetsmæssig omfordeling af betalinger mellem leasingtagerne hver eneste måned gennem hele leasingperioden. En omfordeling, der ikke alene er tung administrativ at håndtere, men ganske enkelt savner mening set i forhold til et kontrolsynspunkt. Hertil kommer, at der ganske enkelt ikke er hjemmel til at gennemføre beskatning i den situation, hvor arbejdsgiver på intet tidspunkt betaler for arbejdstagers private brug af bilen. Løsningen forekommer derfor som en administrativ hindring for at undgå anvendelsen af dele-ordningen.

Det er på baggrund af ovenstående Spørgers opfattelse, at de stilledes spørgsmål 1 og 2 skal besvares med ”Ja”.

Fri bil beskatning (spørgsmål 3 og 4)

Hvis Skattestyrelsen mod forventning finder, at der skal ske en fri bil beskatning af leasingtager efter ligningslovens § 16, stk. 4, fastholder Spørger i overensstemmelse med det ovenfor anførte, at der ikke er hjemmel til at gennemføre beskatning af den ansatte deleleasingtager, med mindre dennes forholdsmæssige andel af de samlede erlagte betalinger på et givent tidspunkt i løbet af leasingperioden er mindre end den pågældende leasingtagers private andel af den samlede akkumulerede kørsel i samme periode.

I det omfang der konstateres en sådan forskel, skal der imidlertid ikke ske fri bil beskatning af den ansatte deleleasingtager, såfremt der allerede ved udgangen af den måned, hvori differencen konstateres, foretages en efterregulering heraf i overensstemmelse med SKM 2017.729 SR, med henblik på at sikre, at den ansatte leasingtagers faktiske betaling til enhver tid enten afspejler eller ligger over den pågældendes private anvendelse af bilen.

Arbejdsgiver vil i denne situation ikke afholde omkostninger på vegne af leasingtager, hvorfor der heller ikke i denne situation er grundlag for beskatning.

Det er på baggrund af ovenstående sammenfattende Spørgers opfattelse, at de stilledes spørgsmål 1 og 2 skal besvares med ”Ja”.

I det omfang Skattestyrelsen mod forventning svarer ”Nej” til spørgsmål 1 og dermed afviser at besvare spørgsmål 2, er det Spørgers opfattelse, at det stillede spørgsmål 3 og 4 skal besvares med et ”Ja”.

Spørgers høringssvar

Spørger har indsendt følgende høringssvar:

”Skattestyrelsen har ved høringsbrev af 24. august 2018 udarbejdet udkast til sagsfremstilling med foreløbig indstilling til spørgsmål 1-4 i Spørgers anmodning om bindende svar om de skattemæssige konsekvenser ved dele-leasing.

Skattestyrelsen har i den forbindelse lagt op til at give Spørger medhold i spørgsmål 3 og 4.

Spørger tiltræder naturligvis besvarelsen af spørgsmål 3 og 4. Skattestyrelsens begrundelse for indstillingen giver imidlertid anledning til supplerende bemærkninger, idet rækkevidden af det bindende svar med den foreliggende begrundelse kan give anledning til tvivl.

Hertil kommer, at Spørger naturligvis ikke er enig i Skattestyrelsens indstilling til besvarelse af spørgsmål 1 og 2, jf. nærmere herom nedenfor.

1. Temaerne for de stillede spørgsmål

Der er to overordnede temaer for Spørgers spørgsmål.

Det første tema (spørgsmål 1 og 2) drejer sig om, hvorvidt ligningslovens § 16, stk. 4, er den rigtige hjemmel til at gennemføre beskatning i forbindelse med deleleasing. Det er spørgers opfattelse, at det ikke er tilfældet, idet arbejdsgiver ikke stiller bil til rådighed for den ansatte. Baggrunden herfor er, at den ansatte med egne beskattede midler selv betaler for den private anvendelse af deleleasingbilen, jf. afsnit 2 nedenfor.

Det andet tema (spørgsmål 3 og 4) drejer sig om rækkevidden af kravet i den foreliggende praksis om månedlig regulering af de betalte ydelser på baggrund af det akkumulerede kørsel, jf. SKM2017. 729. SR og SKM2018. 212. SR.

Spørgsmålet bliver alene relevant, i det omfang Skatterådet finder, at der skal gennemføres fri bil beskatning efter ligningslovens § 16, stk. 4 af en ansat, der afholder samtlige udgifter forbundet med anskaffelse og drift af en deleleasingbil med egne beskattede midler.

Det er spørgers opfattelse, at der ikke kan opstilles et generelt krav om månedlige reguleringer for at undgå fri bil beskatning efter ligningslovens § 16, stk. 4, jf. afsnit 3 nedenfor.

2. Spørgsmål 1 og 2

Som ovenfor anført anfægter spørger, at ligningslovens § 16, stk. 4, er rette hjemmel til at gennemføre personalegode beskatning af en arbejdstager i forbindelse med deleleasing.

Det er en grundlæggende betingelse for beskatning efter ligningslovens § 16, stk. 4, at godet i form af en bil stilles til ”rådighed” af arbejdsgiver for den ansattes private brug.

En arbejdsgiver stiller bil til ”rådighed” for den ansatte, når arbejdsgiver i eget navn og for egen regning afholder samtlige udgifter til anskaffelse og drift af en bil, der stilles til rådighed for en ansattes private benyttelse.

I det omfang den ansatte i dennes eget navn og for dennes egen regning afholder samtlige omkostninger til anskaffelse og drift af bil, vil der ikke kunne gennemføres fri bil beskatning, ej heller hvis de midler, den ansatte bruger, hidrører fra et lån fra f.eks. arbejdsgiver. Alene i det omfang et sådant lån er ydet på fordelagtige vilkår, vil den ansatte have opnået et skattepligtigt gode. Værdiansættelsen af et sådant personalegode vil i denne situation imidlertid under ingen omstændigheder skulle ske efter ligningslovens § 16, stk. 4. Arbejdsgiver stiller i denne situation ikke bil, men derimod midler til rådighed for den ansattes egen anskaffelse af bil.

På tilsvarende vis stiller arbejdsgiver ikke bil til rådighed for den ansatte i forbindelse med deleleasing.

Arbejdsgiver forpligter sig ifølge leasingaftalen med leasinggiver udelukkende til at afholde omkostninger svarende til den erhvervsmæssige benyttelse af bilen. Enhver privat benyttelse skal således ifølge leasingaftalen mellem leasinggiver og den ansatte afholdes af den ansatte for denne egne beskattede midler.

Formålet med deleleasing er således netop at sikre, at arbejdsgiver ikke betaler for den ansattes private benyttelse af bilen og dermed ikke stiller fri bil til rådighed for denne, hvilket sikres gennem den reguleringsmekanisme, der er indbygget i leasingkontrakterne. Al privat benyttelse af deleleasing bilen sker – trods eventuelle mellemliggende udsving i leasingperioden – udelukkende i den ansattes navn og for dennes regning. Eventuel beskatning af den ansatte kan derfor ikke ske med hjemmel i ligningslovens § 16, stk. 4, vedrørende fri bil.

Værdiansættelsen af et evt. personalegode skal derimod ske i overensstemmelse med fremgangsmåden beskrevet i spørgers anmodning om bindende svar, hvortil der henvises.

Skattestyrelsen har indstillet svaret ”Nej” til spørgsmål 1.

Skattestyrelsen begrundet svaret således:

”Da der i spørgers deleleasingordning ikke sker en løbende fordeling af førstegangsydelsen, er det Skattestyrelsens opfattelse, at samtlige betingelser for deleleasing ikke er opfyldt, og at medarbejderen derfor skal beskattes af værdi af fri bil til rådighed efter ligningslovens § 16, stk. 4.”

Det er spørgers opfattelse, at Skattestyrelsen i realiteten ikke forholder sig til spørgers spørgsmål, nemlig hvorvidt værdiansættelsesreglen i ligningslovens § 16, stk. 4, finder anvendelse i forbindelse med deleleasing. Et spørgsmål der udelukkende skal besvares med afsæt i, hvorvidt arbejdsgiver eller arbejdstager (endeligt) afholder omkostninger til anskaffelse og drift af den private benyttelse af en deleleasingbil.

I det omfang Skatterådet er enig med spørger i, at arbejdstager med egne beskattede midler selv afholder samtlige omkostninger til anskaffelse og drift af den private benyttelse af en deleleasingbil, skal Skatterådet svare ”Ja” til spørgsmål 1.

3. Spørgsmål 3 og 4

Hvis Skatterådet mod forventning finder, at arbejdstager skal fri bil beskattes efter ligningslovens § 16, stk. 4, selv om arbejdstager med egne beskattede midler afholder samtlige omkostninger til anskaffelse og drift af den private benyttelse af en deleleasingbil, skal Skatterådet tage stilling til rækkevidden af den foreliggende praksis vedrørende løbende regulering af de betalte ydelser, jf. SKM2017. 729. SR og SKM2018. 212. SR.

Det er spørgers opfattelse, at der ikke kan opstilles et generelt krav om løbende månedlige reguleringer med henblik på at undgå fri bil beskatning efter ligningslovens § 16, stk. 4.

Det er således spørgers opfattelse, at der alene kan stilles krav om regulering i løbet af den aktive leasingperiode i det omfang det konstateres, at arbejdstager på et givent tidspunkt i løbet af perioden har betalt for lidt set i forhold til den private benyttelse af bilen.

I det omfang arbejdsgivers betalinger i et deleleasingforhold til enhver tid er lavere end den faktiske erhvervsmæssige benyttelse af bilen, vil arbejdsgiver på intet tidspunkt betale for arbejdstagers private benyttelse af bilen. Der er i denne situation derfor ganske enkelt ikke hjemmel til at gennemføre beskat-

ning af arbejdstager – ej heller selv om parterne ikke foretager månedlige reguleringer af de erlagte betalinger.

Alene i det omfang arbejdsgivers samlede betalinger overstiger den erhvervsmæssige benyttelse, vil arbejdsgiver kunne anses for at betale for arbejdstagers private benyttelse af bilen med deraf følgende beskatning (da arbejdsgiver i givet fald stiller bil til rådighed) – med mindre der i denne situation foretages en regulering.

Skattestyrelsen har indstillet, at spørgsmål 3 og 4 besvares med et ”ja”, hvilket spørger naturligvis kan tiltræde.

Som begrundelse anfører Skattestyrelsen blandt andet følgende:

”Kravet om løbende månedlige regulering skyldes, at fordelingen mellem antal kørte erhvervsmæssige og private kilometer typisk vil variere fra måned til måned. Ved kravet sikres, at hver af leasingtagerne afholder netop de udgifter, som knytter sig til henholdsvis den erhvervsmæssige og den private kørsel. ”

Det fremgår ikke tydeligt af Skattestyrelsens begrundelse, at kravet om regulering alene bliver aktuelt i den situation, hvor det konstateres, at arbejdstagers betalinger på et givent tidspunkt i løbet af leasingperioden er for små set i forhold til den faktiske brug af bilen.

Derimod kan Skattestyrelsens begrundelse tolkes således, at kravet om månedlige reguleringer lægges ureflekteret til grund – uafhængig af vurderingen af den ansattes faktiske betalinger set i forhold til den private brug af bilen, hvilket ikke stemmer overens med det indstillede svar.

Spørger skal på den baggrund venligst anmode Skatterådet om i sin begrundelse af tydeliggøre denne forskel, således at både svar og begrundelse stemmer overens med spørgers spørgsmål 3. ”

Skattestyrelsens indstilling og begrundelse

Spørgsmål 1

Det ønskes bekræftet, at ansatte, der deltager i den beskrevne delebilsordning, alene skal beskattes af eventuelt sparet privatforbrug efter ligningslovens § 16, stk. 1, og ikke efter ligningslovens § 16, stk. 4.

Begrundelse

Hvis en arbejdsgiver stiller en bil til rådighed for en medarbejders private kørsel, skal medarbejderen beskattes af fri bil efter ligningslovens § 16, stk. 4.

Dette gælder uanset, om arbejdsgiveren ejer eller lejer den pågældende bil.

Deleleasing er imidlertid anerkendt i praksis som en undtagelse hertil, idet der ikke skal ske beskatning af værdi af fri bil, hvis nærmere bestemte betingelser er opfyldt. Disse nærmere betingelser fremgår af Skatterådets praksis, herunder SKM2010. 147. SR, SKM2017. 384. SR, SKM2017. 729. SR og senest SKM2018. 212. SR.

Efter betingelserne skal der være tale om, at:

- der indgås skriftlige separate aftaler mellem leasingtagerne,
- samtlige ydelser til bilen fordeles proportionelt mellem leasingtagerne,
- ydelserne fordeles efter kørselsmønsteret mellem private og erhvervsmæssige kilometer,
- leasingydelserne betales af hver af leasingtagerne direkte til leasingselskabet,
- hver leasingtager kun hæfter for egne forpligtelser over for leasingselskabet,
- der føres et kilometerregnskab,

- der foretages en løbende afregning af samtlige udgifter vedrørende bilen og
- leasingselskabet betaler samtlige udgifter.

Det bemærkes, at alle de nævnte betingelser skal være opfyldt for at undgå beskatning af fri bil til rådighed, og at, da det netop er tale om en undtagelse til reglen i ligningslovens § 16, stk. 4, om beskatning af værdi af fri bil til rådighed for privat kørsel, stilles der strenge krav til opfyldelse af betingelserne.

Hvis en eller flere betingelser i et deleleasingarrangement ikke er opfyldt, skal medarbejderen således beskattes efter ligningslovens § 16, stk. 4, da medarbejderen anses for at have bil stillet til rådighed af arbejdsgiveren.

Spørger har anført, at beskatningen ikke skal ske i henhold til ligningslovens § 16, stk. 4, da godet - grundet den ansattes egen betaling - ikke er stillet til rådighed (betalt) af arbejdsgiver. Spørger henviser i den forbindelse til forarbejderne til ligningslovens § 16, stk. 4, idet det forudsættes ”at arbejdsgiver afholder samtlige udgifter vedrørende bilen”. Det er spørgers opfattelse, at eventuel beskatning skal ske efter ligningslovens § 16, stk. 1, som sparet privatforbrug og i tilknytning hertil, at der alene er tale om et indirekte lån fra arbejdsgiver til den ansatte.

Skattestyrelsen skal hertil bemærke, at ansatte skal beskattes af værdien af personalegoder efter ligningslovens § 16. Den ansatte skal således skatteansættes med udgangspunkt i den værdi, som det må antages at koste den pågældende at erhverve godet i almindelig fri handel (markedsværdien), jf. ligningslovens § 16, stk. 3.

Markedsværdien fraviges imidlertid for nogle specielle goder, herunder fri bil. Har en ansat fri bil, skal værdien opgøres efter den skematiske – og ufravigelige – værdiansættelsesregel i ligningslovens § 16, stk. 4.

Dette fremgår også af Landsskatterettens afgørelse i SKM2017. 491. LSR.

I denne sag udtalte Landsskatteretten, at retsstillingen på området om dele- eller splitleasing er baseret på det anførte i Den juridiske vejledning og de offentliggjorte afgørelser, og at klager, for at undgå beskatning efter lovreglen (ligningslovens § 16, stk. 4), skulle godtgøre, at han i det hele opfyldte de krav, der er stillet i den administrative praksis.

I sagen fandt Landsskatteretten ikke alle kravene opfyldt, idet det GPS styrede kørselsregnskab ikke opfyldte de krav, som fremgår af bekendtgørelse nr. 173 af 13. marts 2000 om rejse- og befordringsgodtgørelse, idet afregningen i forhold til fordelingen mellem kørt erhvervsmæssige og privat kilometer kun skete som slutafrøgning ved hver leasingperiodes udløb, svarende til én gang årligt, og idet der ikke var indgået separate leasingaftaler.

Landsskatteretten stadfæstede på det grundlag SKATs afgørelse om beskatning af fri bil efter ligningslovens § 16, stk. 4.

Skattestyrelsen skal endvidere henvise til principperne i Skatterådets afgørelser henholdsvis SKM2011. 61. SR og SKM2011. 724. SR. Disse sager handlede begge om særlige bilordninger, hvor medarbejderne i forskellige situationer havde mulighed for at leje de af arbejdsgiveren enten ejede eller lejede/leasede biler uden for almindelig kontortid. I de situationer, hvor medarbejderne kunne leje til favorable vilkår i forhold til markedsvilkår, fandt Skatterådet, at hvis arbejdsgiveren via sin lejeaftale indirekte var med til at betale for den ansattes brug af bilen, skulle den ansatte beskattes af fri bil efter ligningslovens § 16, stk. 4.

Skattestyrelsen kan endelig henvise til reglerne om biler ejet i sameje.

Hvis en virksomhed og en medarbejder i sameje ejer den bil, der er stillet til rådighed for den ansatte til privat brug, skal medarbejderen beskattes af fri bil for virksomhedens andel af bilen.

Hvis virksomheden imidlertid afholder flere af udgifterne, end hvad der svarer til virksomhedens andel skal medarbejderen beskattes af hele bilen til rådighed efter ligningslovens § 16, stk. 4. Det fremgår af Den juridiske vejledning 2018-2, afsnit. C. A. 5.14.1.10.

Det fremgår således, at beskatning ved tilsidesættelse af et deleleasingarrangement skal ske efter ligningslovens § 16, stk. 4, om værdi af fri bil til rådighed.

Det fremgår af oplysningerne om spørgers deleleasingkoncept, at der betales dels ordinære leasingydelser og dels en ekstraordinær leasingydelse, som dækker depositum, kontraktsoprettelse for perioden, hjemtagelsesomkostninger samt ekstraordinær førstegangsydelse.

Ved kontraktstart fordeles ovenstående ydelser i forhold til et estimeret kørselsmønster.

Efter første måned foretages der en regulering af den ordinære ydelse i forhold til det faktiske akkumulerede kørselsforbrug. Fordelingen sker proportionalt mellem leasingtagerne i henhold til de faktiske kørte kilometer fordelt på henholdsvis privat og erhvervsmæssig kørsel.

I forbindelse med leasingforholdets ophør, bliver der foretaget en regulering af leasingtagernes betalinger.

Spørger har anført, at formålet hermed er at sikre, at begge leasingtagere ved leasingforholdets ophør samlet har betalt en forholdsmæssig andel af det samlede akkumulerede kørselsforbrug fordelt på henholdsvis erhvervsmæssig og privat kørsel.

Skattestyrelsen har forstået oplysningerne således, at der alene sker en løbende regulering af de ordinære leasingydelser. Den ekstraordinære leasingydelse indgår først i den afsluttende regulering ved leasingforholdets ophør.

Det fremgår af praksis, særligt SKM2017. 384. SR og SKM2017. 729. SR, at der skal ske en løbende afregning hver måned på baggrund af det akkumulerede antal kørte kilometer og de akkumulerede foretagne betalinger i hele leasingperioden.

Reguleringen skal omfatte alle de udgifter, som vedrører leasingbilen. Dette gælder uanset, om udgifterne betales som en førstegangsydelse eller i form af månedlige leasingydelser. Samtlige ydelser i deleleasingforholdet, inkl. førstegangsydelsen, skal derfor afregnes hver måned i forhold til det akkumulerede kørselsmønster og de akkumulerede betalinger.

Da der i spørgers deleleasingordning ikke sker en løbende fordeling af førstegangsydelsen, er det Skattestyrelsens opfattelse, at samtlige betingelser for deleleasing ikke er opfyldt, og at medarbejderen derfor skal beskattes af værdi af fri bil til rådighed efter ligningslovens § 16, stk. 4.

Skattestyrelsens bemærkninger til høringssvaret

Spørger har i forhold til spørgsmål 1 anført, at Skattestyrelsen i realiteten ikke forholder sig til spørgsmålet, nemlig hvorvidt værdiansættelsesreglen i ligningslovens § 16, stk. 4, finder anvendelse i forbindelse med deleleasing.

Skattestyrelsen bemærker hertil, at det er Skattestyrelsens vurdering, at der netop tages stilling hertil under besvarelsen af spørgsmål 1, idet det bl.a. anføres, at Skatterådets praksis statuerer fri bil be-

skatning, hvis betingelserne for deleleasing ikke er opfyldt, og at Landsskatte retten i en konkret sag, SKM2017. 491. LSR, har stadfæstet en fri bil bilbeskatning, hvor betingelserne ikke var opfyldt.

Skattestyrelsen finder således ikke anledning til at tilføje yderligere bemærkninger, men skal henvise til begrundelse under spørgsmål 1.

Indstilling

Skattestyrelsen indstiller, at spørgsmål 1 besvares med ”Nej”.

Spørgsmål 2

I det omfang, der svares ja til spørgsmål 1, bedes det tillige bekræftet, at den ansattes sparede privatforbrug skal opgøres i overensstemmelse med den beskrevne fremgangsmåde.

Begrundelse

Da der er svaret ”nej” til spørgsmål 1, bortfalder besvarelsen af spørgsmål 2.

Indstilling

Skattestyrelsen indstiller, at spørgsmål 2 besvares med ”Bortfalder, jf. besvarelsen af spørgsmål 1”.

Spørgsmål 3

I det omfang der svares nej til spørgsmål 1, bedes det bekræftet, at der alene skal ske fri bil beskatning af den ansatte efter ligningslovens § 16, stk. 4, såfremt den ansattes erlagte betaling akkumuleret pr. udgangen af den løbende måned i henhold til leasingkontrakten, er mindre end de betalinger, den ansatte ud fra en beregningsteknisk opgørelse skulle have erlagt på samme tidspunkt, set i forhold til det faktiske kørselsforbrug af leasingbilen.

Begrundelse

Som anført under besvarelsen af spørgsmål 1 skal der i henhold til praksis opfyldes en række betingelser for, at et deleleasingarrangement kan anerkendes, således at der ikke skal ske beskatning af den ansattes private kørsel. De betingelser, som praksis har opstillet for at anerkende et deleleasingarrangement, skal ses i lyset af, at deleleasing er en undtagelse til ligningslovens § 16, stk. 4, om beskatning af fri bil, hvis arbejdsgiveren stiller en sådan til rådighed for privat kørsel for medarbejderen.

I deleleasing anvender den ansatte således den samme bil til såvel erhvervsmæssig kørsel som privat kørsel. Det er derfor afgørende for at undgå beskatning af fri bil efter ligningslovens § 16, stk. 4, at arbejdsgiveren ikke afholder udgifter, som relaterer sig til den ansattes private kørsel. Hvis arbejdsgiveren afholder sådanne udgifter, anses arbejdsgiveren for at stille bil til rådighed for den ansattes private kørsel. Der henvises endvidere til besvarelsen af spørgsmål 1.

Det fremgår af praksis, at én af betingelserne for at et deleleasingarrangement kan anerkendes er, at der skal ske en månedlig regulering af de betalte ydelser på baggrund af den akkumulerede foretagne kørsel og tidligere betalinger, jf. bl.a. SKM2017. 729. SR og SKM2018. 212. SR.

Kravet om en løbende månedlig regulering skyldes, at fordelingen mellem antal kørte erhvervsmæssige og private kilometer typisk vil variere fra måned til måned. Ved kravet sikres, at hver af leasingtagerne afholder netop de udgifter, som knytter sig til henholdsvis den erhvervsmæssige og den private kørsel.

Kravet om månedlig afregning hænger også sammen med, at der skal være vandtætte skotter mellem aftalerne.

Parterne har umiddelbart indgået to separate leasingaftaler. Hvis der ikke sker en løbende regulering i forhold til kørselsfordelingen, vil parterne ikke afholde netop de udgifter, som svarer til henholdsvis den erhvervsmæssige og den private kørsel. Der vil således ikke være tale om separate aftaler med vandtætte skotter, som er en betingelse i henhold til praksis.

Hvis der ikke sker en løbende regulering af samtlige udgifter vedrørende leasingbilen, inkl. førstegangsydelsen, er det således uden betydning for, om betingelserne efter praksis for deleleasing er opfyldt, om det er arbejdsgiveren eller den ansatte, der har betalt for meget i forhold til den reelle kørselsfordeling.

Hvis der ikke sker en løbende månedlig regulering, er de i praksis angivne betingelser for deleleasingarrangementet ikke opfyldt, og det kan tilsidesættes skattemæssigt. Da medarbejderen har haft rådighed over bilen til privat kørsel, er der som udgangspunkt grundlag for at beskatte medarbejderen af fri bil efter ligningslovens § 16, stk. 4.

I tilknytning hertil bemærkes det, at ved fri bil beskatning gælder det generelt, at beskatningsgrundlaget efter ligningslovens § 16, stk. 4, opgøres til den fulde værdi, uanset den ansatte betaler arbejdsgiveren for den private kørsel i form af egenbetaling. Egenbetalingen kan først efterfølgende reducere beskatningsgrundlaget.

Skattestyrelsens bemærkninger til høringssvaret

Spørger har vedrørende spørgsmål 3 anmodet om, at svaret tydeliggøres, idet det ikke fremgår tydeligt, om svaret skal tolkes således, at kravet om månedlige reguleringer lægges ureflekteret til grund – uafhængigt af vurderingen af den ansattes faktiske betalinger set i forhold til den private brug af bilen.

Spørgers bemærkninger har foranlediget, at begrundelsen er ændret i forhold til det oprindelige udkast, således at det nu fremstår som ovenfor anført.

Indstilling

Skattestyrelsen indstiller, at spørgsmål 3 besvares med ”Nej”.

Spørgsmål 4

I det omfang der svares nej til spørgsmål 1, bedes det bekræftet, at såfremt der for en enkelt leasingmåned konstateres, at den af den ansatte erlagte betaling akkumuleret pr. udgangen af denne måned er for lille – henset til den faktiske private anvendelse af bilen – kan foretages en beløbsmæssig regulering som beskrevet med den konsekvens, at der ikke indtræder fri bil beskatning.

Begrundelse

Det lægges til grund for svaret, at der sker en løbende månedlig regulering af samtlige ydelser på leasingbilen, og at det i den forbindelse konstateres, at den ansattes betalinger ikke svarer til den akkumulerede kørselsfordeling.

I det omfang der således i overensstemmelse med betingelserne herom, sker en løbende månedlig regulering af samtlige leasingydelse i forhold til det faktiske antal kørte erhvervsmæssige og private kilometer, jf. SKM2017. 729. SR, - og såfremt de øvrige betingelser for deleleasing er opfyldt, herunder at der er et korrekt udfyldt kørselsregnskab -, skal der ikke ske beskatning af værdi af fri bil til rådighed for medarbejderen.

Indstilling

Skattestyrelsen indstiller, at spørgsmål 4 besvares med ”Ja”.

Skatterådets afgørelse og begrundelse

Skatterådet tiltræder Skattestyrelsens indstillinger og begrundelser.

Lovgrundlag, forarbejder og praksis

Lovgrundlag

Ligningslovens § 16, stk. 4 (uddrag)

”Den skattepligtige værdi af en bil, der er stillet til rådighed for den skattepligtiges private benyttelse af en arbejdsgiver som nævnt i stk. 1, sættes til en årlig værdi på 25 pct. af den del af bilens værdi, der ikke overstiger 300.000 kr., og 20 pct. af resten. Bilens skattepligtige værdi beregnes dog mindst af 160.000 kr.”

Forarbejder

Lovforslag nr. L 286 af 19. maj 1993 om ændring af ligningsloven og skattekontrolloven. (Lov nr. 483 af 30. juni 1993)

”Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1 (Ligningslovens § 16)

(...)

Efter stk. 4 ansættes den årlige værdi af bil til rådighed til 25 pct. af anskaffelsessummen inkl. moms og levering.

Værdiansættelsen, der ikke kan fraviges, er foretaget på grundlag af den forudsætning, at arbejdsgiveren afholder alle udgifter vedrørende bilen.

Denne værdiansættelse anvendes uanset omfanget af den ansattes faktiske benyttelse af bilen til privat brug.

(...)

Har arbejdsgiveren lejet/leaset den bil, der stilles til rådighed, beskattes arbejdstageren med udgangspunkt i den pris, som arbejdsgiveren måtte have betalt, hvis han havde købt bilen, dvs. bilens anskaffelsessum inkl. moms og levering.

Har den ansatte i indkomståret af beskattede midler betalt til arbejdsgiveren for brug af bilen, reduceres den opgjorte skattepligtige værdi for det pågældende år hermed.

Betaling efter indkomstårets udløb eller til andre end den arbejdsgiver, der har stillet bilen til rådighed, reducerer ikke den skattepligtige værdi af råderetten.

(...)”

Praksis

SKM2017. 729. SR[–]

Spørger var udbyder af splitleasing (deleleasing).

Skatterådet kunne ikke bekræfte, at spørgers anvendelse af halvårlige opgørelses- og reguleringsfrekvenser på leasingydelse, opfyldte betingelserne for splitleasing, da der efter hidtidig praksis skal ske en månedlig afregning. Leasingtager skulle som følge heraf beskattes af privat rådighed over fri bil efter ligningslovens § 16, stk. 4.

SKM2017. 491. LSR–

I sagen havde en bil været parkeret ved hovedaktionærens bopæl, og den havde været stillet til hovedaktionærens private rådighed som led i den indgåede leasingaftale. Landsskatteretten udtalte, at reglerne i Ligningslovens § 16, stk. 4 som hovedregel også finder anvendelse på biler, som et selskab har lejet, ligesom reglerne finder anvendelse, selvom der sker en egenbetaling fra hovedaktionæren. I sidstnævnte tilfælde foretages der fradrag herfor i den skematiske opgjorte værdi efter ligningslovens § 16, stk. 4.

Landsskatteretten bemærkede, at der ikke findes særregler i lovgivningen om dele- eller splitleasing. Der er således tale om, at retsstillingen på dette område alene er baseret på det anførte i Den juridiske vejledning og de offentliggjorte afgørelser, og at klager for at undgå beskatning efter lovreglen skal godtgøre, at han i det hele opfylder de krav, der er stillet i den administrative praksis. Landsskatteretten fandt ikke, at dette var tilfældet i denne sag.

Landsskatteretten fandt således ikke, at de indsendte GPS-udskrifter opfyldte detaljeringsgraden af kørselsregnskabet efter bekendtgørelse nr. 173 af 13. marts 2000.

Herudover anførte Landsskatteretten:

”For at tilsikre, at der gennem arbejdsgivers leasingydelse kun afholdes udgifter for kørsel foretaget af den ansatte, der er erhvervsmæssig – og som i modsat fald vil udløse beskatning af kørslen efter ligningslovens § 16, stk. 4 – er det en forudsætning, at der løbende føres et kørselsregnskab for den stedfundne kørsel fordelt på henholdsvis erhvervsmæssige- og private kørte kilometer. Der henvises til SKM2010. 147. SR.

I SKM2001. 255. LR, kunne en løbende afregning hver 3. måned kun lade sig gøre, hvis det var en kutyme i branchen med et så langt afregningsinterval vedrørende billeasing. Der ses kun at være foretaget slutaftregning/splitopgørelse ved hver leasingperiodes udløb, henholdsvis den 11. juli 2013 og den 10. juli 2014. Slutaftregning én gang årligt er efter Landsskatterettens opfattelse ikke tilstrækkeligt til, at det kan anses for, at der løbende er ført kontrol af et kørselsregnskab for den stedfundne kørsel på henholdsvis erhvervsmæssige- og private kørte kilometer.

Landsskatteretten hæfter sig desuden ved, at der ikke er indgået separate leasingaftaler mellem parterne, hvorfor der ikke ses at foreligge vandtætte skotter mellem aftalerne.”

Landsskatteretten stadfæstede herefter SKATs afgørelse.

SKM2011. 724. SR–

Skatterådet bekræfter, at det ikke vil have skattemæssige konsekvenser for en ansat i en virksomhed, som spørger har indgået aftale med om udlejning af elbiler, hvis spørger udlejer bilerne til ansatte i virksomheden til privat brug i aftentimer og weekends til normalpris.

Skatterådet bekræfter, at det under visse forudsætninger ikke vil have skattemæssige konsekvenser for en ansat i en virksomhed, som spørger har indgået aftale med om udlejning af elbiler, hvis spørger udlejer bilerne til ansatte i virksomheden og andre til privat brug i aftentimer og weekends til en reduceret pris.

Skatterådet bekræfter, at det vil have skattemæssige konsekvenser for en ansat i en virksomhed, som spørger har indgået aftale med om udlejning af elbiler, hvis spørger udlejer bilerne til ansatte i virksomheden til privat brug i aftentimer og weekends til en reduceret pris.

Det blev i indstillingen anført, at det er vanskeligt at vurdere om og i hvilket omfang arbejdsgiveren er med til at finansiere den ansattes brug af bilen. Spørgsmålet var, om arbejdsgiveren betalte en højere pris for ydelsen end markedet tilsagde, mod at de ansatte kunne få adgang til at leje bilerne til under normalpris.

Videre blev det anført, at hvis arbejdsgiveren i øvrigt via sin lejeaftale indirekte er med til at betale for den ansattes brug af bilen, skal den ansatte beskattes af fri bil, jf. ligningslovens § 16, stk. 4.

SKM2011. 61. SR⁻

Skatterådet bekræftede, at en medarbejder i A koncernen ville blive beskattet efter reglen i ligningslovens § 16, stk. 4 vedrørende fri bil, såfremt medarbejderen indgik en medarbejderleasingaftale med B A/S.

Skatterådet fandt, at såfremt B A/S, der var leasinggiver og datterselskab af A A/S, leasede biler til ansatte i A, måtte denne leasing sidestilles med det tilfælde, hvor en arbejdsgiver stiller en leaset bil til rådighed for den ansatte. De ansatte, der benyttede sig ordningen, skulle derfor beskattes i overensstemmelse med ligningslovens § 16, stk. 4.

Skatterådet fandt derimod, at en medarbejder i A koncernen ikke ville blive beskattet efter reglen i ligningslovens § 16, stk. 4 vedrørende fri bil, hvis medarbejderen indgik en privatleasingaftale med B A/S. Dette skyldtes, at leasing af biler skete på de samme vilkår (herunder den samme forrentning), der gjaldt for B's eksterne kunder. Dette indebar, at der ikke blev stillet nogen fri bil til rådighed for de ansatte, og at der ikke var noget at beskatte.